

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **N. E. Y. B.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023, č. j. OAM-241/LE-LE05-LE05-NV-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2023, č. j. 20 A 10/2023-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve spojení s § 73 odst. 4 téhož zákona o nepovolení vstupu žalobce na území ČR na dobu do 6. 7. 2023. Shledal, že je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Žalobce totiž při kontrole na mezinárodním letišti Praha Ruzyně předložil kompletně padělané povolení k pobytu vydané Portugalskou republikou, neoprávněně tedy vstoupil na území, a v případě povolení vstupu hodlá pokračovat dále do Portugalska za účelem práce, přestože k tomu není oprávněn.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného městský soud napadeným rozsudkem zamítl. Shledal totiž, že podmínky podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu byly v době vydání napadeného rozhodnutí splněny a žalovaný své rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil. Městský soud nepřihlédl k obsahu dupliky, ve které žalobce uvedl, že již nehodlá vstoupit na území Portugalska a je v jeho zájmu, aby odcestoval. Soud přitom odkázal na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a povinnost soudu vycházet ze stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

[3] Městský soud dále uvedl, že žalobce ve správním řízení neuplatnil žádnou skutečnost, na jejímž základě by bylo možné konstatovat nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V žalobě tuto námitku uplatnil toliko obecně a bez uvedení relevantních údajů.

[4] Soud neshledal pochybení ani z hlediska stanovení délky doby, na kterou nebyl žalobci povolen vstup. Žalovaný totiž stanovenou dobu odůvodnil předpokládanou délkou řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a případného navazujícího soudního řízení. Vycházel přitom ze zákonných lhůt a popsal jednotlivé fáze a opravné prostředky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel") napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a navrhl, aby městský soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

[6] Stěžovatel namítl, že nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Závěr žalovaného je nesprávný, postrádá řádné odůvodnění a je v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které fakt samotného nelegálního vstupu na území ČR sám o sobě nepostačuje pro to, aby dotyčný představoval aktuální, skutečné a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Ani jeho původní záměr vycestovat do Portugalska nezakládá důvodnou obavu z narušení bezpečnosti státu a veřejného pořádku, neboť stěžovatel od svého původního záměru upustil a se všemi správními orgány spolupracuje.

[7] Dále stěžovatel zpochybnil zákonnost doby, po kterou mu byl odepřen vstup na území ČR, a zopakoval, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její důvodnost a ztotožnil se s postupem městského soudu. Odkázal na obsah správního spisu a svého vyjádření k žalobě. Upozornil také na to, že kasační námitky jsou totožné s žalobními námitkami. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před městským

soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Kasační soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je přijatelná** ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť vznáší doposud ne zcela prejudikovanou otázku. Nejvyšší správní soud se totiž dosud ve své judikatuře nezabýval tím, zda je soud povinen přihlížet k významným novým skutečnostem, které nastaly až po vydání rozhodnutí žalovaného, na základě kterých by již nebyly dány důvody pro nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 3 zákona o azylu.

[11] Soud proto přistoupil k meritornímu posouzení kasační stížnosti, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[12] Stěžovatel napadá hodnocení žalovaného a městského soudu stran naplnění podmínek pro nepovolení vstupu na území ČR, stanovených v § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení *[m]inisterstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek*. Stěžovatel zpochybňuje závěr, že jsou zde důvodné obavy, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Činí tak zvláště s ohledem na okolnost, která nastala až poté, co žalovaný rozhodl o nepovolení vstupu na území. Konkrétně upozorňuje na to, že odstoupil od svého záměru cestoval dále do Portugalska, neboť se chce co nejdříve vrátit do Alžírska, své země původu. Městský soud k této skutečnosti odmítl přihlédnout s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*.

[13] Je třeba připomenout, že rozhodnutí o nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 3 až odst. 10 zákona o azylu je obdobou rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a téhož zákona, jehož žádost je projednána v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti, tzv. v letištním řízení (přičemž o této žádosti se vede samostatné řízení). V rámci něj je po ukončení identifikačních úkonů buďto povolen vstup na území, nebo je vydáno rozhodnutí o nepovolení vstupu na území jako v nyní projednávaném případě (k tomu viz důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a další zákony). Není-li tedy žadateli o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 - 73).

[14] Vzhledem k tomu, že jde o omezení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), má cizinec, jemuž nebyl povolen vstup na území, podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy *„právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.“* Evropský soud pro lidská práva k tomuto ustanovení v rozsudku ve věci *Shishkov proti Bulharsku* ze dne 9. 1. 2003, stížnost č. 38822/97, uvedl: *„Odstavec 4 obsahuje procesní záruku mimo jiné proti pokračování zajištění, které – jakkoli bylo původně nařízeno v souladu se zákonem – se posléze mohlo stát nezákonným a nedůvodným.“*

[15] Právní úprava požadavků soudního přezkumu rozhodnutí o nepovolení vstupu na území je transpozicí čl. 9 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (tzv. přijímací směrnice), podle kterého *„[v] případech, kdy zajištění nařizují správní orgány, zajistí členské státy, aby mohl být proveden z moci úřední nebo na žádost žadatele rychlý soudní přezkum zákonnosti zajištění. V případě přezkumu zákonnosti zajištění z moci úřední se o přezkumu rozhodne v co nejkratší době od začátku zajištění. V případě přezkumu zákonnosti zajištění na žádost žadatele se o přezkumu rozhodne v co nejkratší době od začátku příslušného řízení. Členské státy za tímto účelem stanoví ve vnitrostátním právu lhůtu pro provedení přezkumu zákonnosti zajištění z moci úřední nebo přezkumu zákonnosti zajištění na žádost žadatele. Je-li zajištění shledáno v rámci soudního přezkumu jako nezákonné, musí být dotčený žadatel neprodleně propuštěn.“*

[16] Ve vztahu k požadavkům soudního přezkumu zajištění mj. podle čl. 9 odst. 3 přijímací směrnice Soudní dvůr EU konstatoval, že toto ustanovení musí být vykládáno *„v tom smyslu, že soudní orgán musí při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění státního příslušníka třetí země, které vyplývají z unijního práva, na základě skutečností obsažených ve spise, se kterými byl seznámen a jak byly doplněny a objasněny během před ním probíhajícího kontradiktorního řízení, z moci úřední uplatnit případné nesplnění podmínky zákonnosti, kterého se dotyčná osoba nedovolávala*“. (rozsudek ze dne 8. listopadu 2022 ve spojených věcech *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid v. C a B a X v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21)

[17] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, č. 3933/2019 Sb. NSS, dovodil, že § 75 odst. 1 s. ř. s. je nutné vyložit takovým způsobem, který bude souladný s požadavky čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a to případně i za použití přednostní aplikace mezinárodní smlouvy před textem zákona podle čl. 10 Ústavy. Konstatoval, že pokud by doslovná aplikace zásady přezkumu podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, vedla k tomu, že by soudní přezkum rozhodování o nepovolení vstupu na území nebylo možno pokládat za „účinný přezkum v rozumných intervalech“ požadovaný čl. 5 odst. 4 Úmluvy, vyplývá správnímu soudu z čl. 1 odst. 2 a z čl. 10 Ústavy povinnost přednostně aplikovat požadavky Úmluvy. To v daném případě znamená povinnost soudu navzdory zásadě vyjádřené v § 75 odst. 1 s. ř. s. zohlednit i podstatné změny, k nimž došlo po vydání přezkoumávaného rozhodnutí, pokud tyto změny mohly ve smyslu výše citovaného

rozsudku ESLP *Shishkov proti Bulharsku* vést k tomu, že pokračování omezení osobní svobody, které bylo původně nařízeno v souladu se zákonem, se stalo nezákonným.

[18] Ostatně na uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu odkázal Ústavní soud v nálezu ze dne 19. 7. 2022, Pl. ÚS 12/19, ve kterém posuzoval ústavnost § 129a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. I s ohledem na uvedenou judikaturu kasačního soudu dospěl k závěru, že intervaly periodického soudního přezkumu zákonnosti zajištění (v konkrétní věci činila doba mezi jednotlivými soudními rozhodnutími 87 a 88 dnů) splňují požadavky včasného, efektivního a periodického přezkumu zákonnosti trvání zajištění cizince. K tomuto závěru dospěl i s ohledem ke skutečnost, že zajištění cizinci mohou *„namítat mimořádnou změnu okolností, a to i kdyby nastala až po datu přezkoumávaného rozhodnutí. Tyto podstatné změny v průběhu detence, jako je významné zhoršení zdravotního stavu zajištěné osoby, vyjevení statusu zvláště zranitelné osoby nebo odpadnutí reálného účelu zajištění (pro nerealizovatelnost vyhoštění s ohledem na pozitivní závazky plynoucí z čl. 3 Úmluvy), přitom musí správní soudy ve své rozhodovací činnosti zohlednit vždy.“* (bod 81) *„Během plynoucí (omezující lhůty) zakotvené v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců podle Ústavního soudu mohou nastat takové mimořádné okolnosti, které je na místě reflektovat urychleně tak, aby vůbec bylo možné hovořit o efektivním soudním přezkumu jako takovém.“* (bod 83)

[19] Rozsudek č. j. 9 Azs 193/2019 - 48 a na něj navazující judikatura Nejvyššího správního soudu i nález Pl. ÚS 12/19 se skutkově týkaly podstatné změny zdravotního stavu zajištěného cizince a s tím související nutnosti označit jej za zvlášť zranitelnou osobu. Vedle čl. 5 odst. 4 Úmluvy byl tedy ve hře i její článek 3. Ústavní soud na jednu stranu konstatoval, že *„[o]bava o osoby stižené významným zhoršením tělesného či duševního zdravotního stavu je tak pojmově spjata s pozitivními závazky státu plynoucími z čl. 3 Úmluvy, které požadavek urychlenosti a efektivity soudního přezkumu* ***zesilují.***“ (bod 86 nálezu, zvýraznění doplněno NSS) S odkazem na citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 193/2019 - 48 však současně shrnul, že ustanovení *„§ 75 odst. 1 s. ř. s. nelze aplikovat v případech, kdy se po vydání rozhodnutí o zajištění změnil skutkový stav do té míry, že by zajištění mohlo být v rozporu s čl. 3 Úmluvy“* (bod 89). Ochranu osobní svobody stanovenou v čl. 5 odst. 4 Úmluvy nicméně nelze zužovat pouze na ty případy, kdy je ve hře porušení dalšího zájmu, který Úmluva chrání. V souladu se závěry ESLP obsaženými v rozsudku ve věci *Shishkov proti Bulharsku* nesmí zajištění pokračovat, pokud se posléze stalo nezákonným a nedůvodným. I samotné respektování čl. 5 odst. 4 Úmluvy může obecně odůvodňovat prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s.

[20] Tento požadavek by v nyní projednávaném případě vedl k tomu, že by městský soud byl povinen přihlédnout k podstatné změně skutečností, k nimž došlo po vydání napadeného rozhodnutí, pokud by zpochybňovaly závěr o tom, že stěžovatel může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek či vnitřní bezpečnost.

[21] Obecně lze uvést, že povinností krajského (městského) soudu by v takovém případě bylo ověřit, zda je nové tvrzení stěžovatele o plánovaném návratu do země původu věrohodné. Měl by jej vyslechnout při jednání a položit mu otázky vztahující se k jeho záměru vycestovat do země původu. Dotázat se, zda již tento svůj záměr sdělil správnímu orgánu a na případné bližší informace. A upozornit jej na důsledky spojené s opuštěním

území ČR v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu [zastavení řízení podle § 33 písm. c) tohoto zákona]. Aby byl městský soud povinen takto postupovat, musel by mu však stěžovatel sám poskytnout dostatek indicií, a to ihned poté, co změna okolností nastala. Ostatně i ve vztahu k soudnímu přezkumu ve věcech mezinárodní ochrany *ex nunc* v důsledku přímého účinku čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU („procedurální směrnice“, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017 - 30), judikatura dovodila možnost uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, aniž by tím docházelo k bezdůvodnému roztříštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32).

[22] Podle § 73 odst. 7 zákona o azylu (ve znění použitelném na nyní projednávaný případ) totiž *[v] případě, že je žaloba podána prostřednictvím ministerstva, ministerstvo předloží soudu žalobu, vyjádření k žalobě a správní spis* ***do 5 dnů ode dne doručení žaloby****, je-li žaloba podána u příslušného soudu, vyžádá si soud správní spis.* ***Ministerstvo předloží soudu vyjádření k žalobě a správní spis do 5 dnů a zároveň doručí své vyjádření k žalobě žadateli o udělení mezinárodní ochrany****; o žalobě* ***soud rozhodne do 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu. Soud nařídí k projednání věci jednání, navrhne-li to účastník řízení nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nebo je-li to nezbytné****; o tom musí být žadatel o udělení mezinárodní ochrany v rozhodnutí ministerstva poučen. Rozhodne-li soud o zrušení napadeného rozhodnutí, vyrozumí o tom ministerstvo bezprostředně po vyhlášení rozsudku*. (zvýraznění doplněno NSS)

[23] Podle § 73 odst. 9 zákona o azylu *[m]inisterstvo po dobu platnosti rozhodnutí o nepovolení vstupu zkoumá, zda trvají důvody, pro které nebyl žadateli o udělení mezinárodní ochrany vstup na území povolen. Ministerstvo při vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o jeho právu požádat o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu na území, a to po uplynutí 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo, podal-li proti tomuto rozhodnutí žalobu, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě.*

[24] V projednávaném případě podal stěžovatel žalobu dne 13. 4. 2022, žalovaný se k ní vyjádřil 25. 4. a dne 3. 5. obdržel soud relevantní části správního spisu a repliku stěžovatele k vyjádření žalovaného. Stěžovatel teprve v replice pouze obecně uvedl, že odstoupil od svého záměru vycestovat do Portugalska a chce se vrátit do země původu. Za této situace již městský soud neměl časový prostor ověřovat tuto nově sdělenou a velmi obecně formulovanou skutečnost či za jejím účelem nařizovat jednání. Je totiž nutno zdůraznit, že krátká lhůta pro soudní přezkum zde rovněž působí k ochraně stěžovatelova práva na ochranu osobní svobody. Po uplynutí jednoho měsíce od nabytí právní moci rozsudku soudu může stěžovatel požádat o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu na území. V žádosti o přezkoumání důvodů nepovolení vstupu na území může ostatně více rozvést změnu svého postoje k cestě do Portugalska.

[25] Nelze odhlédnout také od toho, že stěžovatel svůj záměr vrátit se do země původu více nerozvedl ani v kasační stížnosti. Stěžovatelův postup proto svědčí spíše o nevěrohodnosti jeho tvrzení. Nijak nevysvětlil, proč novou skutečnost neuvedl již

v žalobě, či co jej vedlo svůj názor změnit právě v mezidobí od podání žaloby do sepsání repliky jeho právním zástupcem. Žádné bližší skutečnosti neuvedl ani v rámci řízení o kasační stížnosti. Městský soud proto s ohledem na to nepochybil, pokud za této situace k uvedenému tvrzení stěžovatele nepřihlédl.

[26] Ke stěžovatelově námitce, že nepředstavoval skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, pak kasační soud uvádí následující.

[27] Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 15. února 2016 ve věci *J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-601/15, konstatoval, že výklad pojmů „národní bezpečnost" a „veřejný pořádek" uvedených v jiných směrnicích v judikatuře Soudního dvora se uplatní rovněž v případě přijímací směrnice. Odkázal tedy na svá dřívější rozhodnutí, ve kterých uvedl, že „veřejný pořádek" předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (např. rozsudek ze dne 11. června 2015 ve věci *Z. Zh. a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie a I. O.*, C-554/13). Také zopakoval, že pojem „veřejná bezpečnost" zahrnuje vnitřní i vnější bezpečnost členského státu a že veřejná bezpečnost může být dotčena zásahem do funkčnosti základních institucí a veřejných služeb, jakož i přežití obyvatelstva, stejně jako nebezpečím vážného narušení vnějších vztahů nebo mírového soužití národů anebo zásahem do vojenských zájmů (viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2010 ve věci *Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis*, C-145/09). Shrnul tedy, že narušení národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku může, s ohledem na požadavek nezbytnosti, odůvodňovat zajištění žadatele nebo trvání jeho zajištění na základě čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce písm. e) přijímací směrnice [toto ustanovení transponuje mj. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. NSS] pouze za podmínky, že jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti nebo vnitřní či vnější bezpečnosti předmětného členského státu.

[28] Jak upozorňuje stěžovatel, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) není fakt samotného nelegálního vstupu na území ČR (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, a rozsudky ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 - 73, ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016 - 31, a ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020 - 30).

[29] Tvrzení městského soudu, podle kterého by povolení vstupu stěžovateli zcela nepochybně představovalo nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť stěžovatel při vstupu na území ČR nedisponoval žádným platným pobytovým titulem, tedy neobstojí. Nadále zde však byl důvod, spočívající v tom, že stěžovatel hodlal i v budoucnu porušovat migrační předpisy svým přesunem do Portugalska. Jak již kasační soud uvedl shora, v replice k vyjádření žalovaného k žalobě sice uvedl, že si tento záměr již rozmyslel a hodlá se vrátit do země původu, avšak k tomuto tvrzení již městský soud neměl povinnost přihlédnout ze shora popsaných důvodů.

[30] Lze tedy shrnout, že obecně platí povinnost krajského (městského) soudu zohlednit nové skutečnosti, které nastaly až po vydání rozhodnutí správního orgánu, na jejichž základě se dříve zákonné nepovolení vstupu na území stane nezákonným. Opačný výklad by byl v rozporu s čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Kasační soud proto musel korigovat názor městského soudu o tom, že není povinen přihlédnout ke změně stěžovatelova záměru proto, že tato skutečnost zde nebyla v době rozhodování správního orgánu. Tento závěr však nezakládá nezákonnost napadeného rozsudku. V projednávaném případě totiž stěžovatel neposkytl žádné konkrétní a včasné informace, které by byl městský soud dále povinen prověřovat za účelem posouzení, zda jsou nadále splněny podmínky podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.

[31] Zbylé kasační námitky (stanovení doby nepovolení vstupu na území ČR a nepřiměřený zásah do rodinného života) jsou s ohledem na to, že je stěžovatel formuloval zcela totožně jako v žalobě, aniž by jakkoliv reagoval na jejich vypořádání ze strany městského soudu, nepřípustné (viz usnesení Nejvyššího správního soudu z 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[33] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2023

Ivo Pospíšil v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Dolníčková